

dette, jeg har søgt at undgaae, og jeg har faaet meget større Grund til at troe, at den af mig foreslaaede Maade er langt at foretrække for den nu bestaaende, som man med al Agtelse og Respect for de Mænd, der beklæde vore Domstole, dog maa frygte for, at de i en Sag som denne ikke have den Kundskab og det Kjendskab, som ønskeligt kunde være. Den nuværende Lovgivning i denne Henseende er derhos meget mangelfuld, da der ikke er tilstrækkelige Bestemmelser om et Hegn's Bestaaenhed, hvortil endnu kommer, at, hvad der kan være hensigtsmæssigt og passende for een Egn af Landet, er meget uhensigtsmæssigt for en anden. Jeg vilde saaledes ansee det for i høi Grad ønskeligt, om der paa mange Steder i de vestlige Egne af Jylland kunde opstilles og fremavles store levende Hegn; men det kan vel være, at dette vilde være forbundet med store Vanstueligheder, hvad jeg vil antage. Derimod kunde det i andre Egne af Landet, hvor der er betydelige Stove, ja endog Overflødighed af dem, være meget ønskeligt, om Hegnene blivde smaa, og altsaa vil een og samme Regel vanstuelig kunne passe for hele Landet, eller være hensigtsmæssig paa alle Steder. Dette er min Opfattelse, og jeg troer, at idetmindste de Mangler ved den nuværende Forordning om Hegn og Fred, som i mine Dine ere de største, ved mit Forslag vilde kunne afhjælpes. Det skulde derfor inderlig glæde mig, om det høie Thing saavel som den høitærede Minister vilde modtage og ledsage denne Sag med deres Velvilje.

Formanden: Exemplarer af Lovforslaget vilde blive omdeelte til de Herrer Medlemmer.

Den tredie Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Gjennemførelsen af Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetapleien samt Indførelse af Nævninger i Misgjerningsager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1129 ff.).

S. Sage: Jeg sthylder det høie Thing en Forklaring, hvorfor jeg har indbragt dette tilligemed tvende andre Lovforslag. Jeg haaber, at det vil erkjendes af ærede Medlemmer, at jeg ikke ofte har benyttet det private Initiativ, og det ligger deri, at jeg tilfulde anerkjender, at det private Initiativ sjældent bør benyttes, og selv i mindre Sager fortrinnsviis kun benyttes for at bevæge Regjeringen til at tage en Sag i sin Haand. Endnu mere maa jeg selvfølgelig erkjende, at i en Sag af det Omfang og det Indhold som nærværende, er der al Anledning til at give Regjeringen Initiativet og ikke benytte den Støtte, som det private Initiativ kan give, videre end netop til at bevæge Regjeringen til at gjenarbejde Sagen og skride til dens Ordning. Jeg indrømmer endog, at i denne Sag fremfor i nogen anden er det særdeles ønskeligt, ja, jeg kan sige nødvendigt, at Regjeringen med Interesse, Varme og Kjærlighed omfatter den for at kunne være istand til at gennemføre den mod de mange Vanstueligheder og de mange Hindringer, som vilde møde ved dens praktiske Gjennemførelse. Der vil kræves saa mange Bestemmelser, som skulle gaae Haand i Haand med Loven, at det er aldeles nødvendigt, at Regjeringen bearbejder Sagen og praktisk udfører den, som sagt med Interesse og Kjærlighed, hvis den overhovedet skal bære Frugter. Naar jeg desuagtet har indbragt dette Lovforslag, har jeg deels taget Hensyn til den Opfordring, der findes i vor Grundlov, og deels til, hvilken Historie nærværende Forslag har havt. Der kan vistnok være Mange, der i de snart tyve Aar, vi have arbejdet under den constitutionelle Forsatning, have følt, at de Forhaabninger, vi dengang nærede, ikke ere gaaede i Opfyldelse. Mangen En vil maaskee sige, at de Tanker, hvormed man stemte for Grundloven, var heelt andre end de, der nu næres, og at man har faaet et andet Syn paa Meget ved det, der senere er skeet, og Enhver, selv den, der erkjender, at den Tid, vi have oplevet, skjøndt rig paa Trængsler og rig paa Sorger, ogsaa har været rig paa mange smukke og herlige Gjerninger og en Udvikling hos Folket, hvorover vi kunne glæde os, vil dog sige, at Meget af det, der er skeet, siden Grundlo-